

בעין חינוכית

בעין חינוכית מספר 58, י"ב באייר תשס"ט

רקע

עונת החתונות בפתח, ומצאנו לנכון לשתף את כולם בדברים מרגשים שכתבה אחת מבנות המכללה. המכתב המצורף נכתב על ידי סטודנטית שנה ד במכללה, כחלק מיומנה האישי. היא מסרה לי את דבריה הכתובים, וסוכם בינינו כי אסיר את שמה ואת שם חברתה שהתחתנה. כל מילה נוספת מיותרת. לעיון ולמחשבה.

פרק מיומנה של רווקה בודדה

ואז תגיע החתונה. אני אבוא מוקדם, אבכה בחופה, וארקוד עם כל הלהט בכל הריקודים, כולל ריקוד מיוחד רק של שתינו. אחיך למצלמה, אקבל ממך ברכה, ואשאר עד הסוף גם כשאחרון הדודים ילך. וכמובן – יהיו לך 'שבע ברכות' אצלי בבית.

...

זהו. מעכשיו החיים של שתינו משתנים. אני נשארת בחוץ.

הרי מעכשיו את אישה נשואה. את כבר לא יכולה סתם ככה לדבר אתי או לקפוץ אליי. אני אהיה רווקה, וממתי נשואה קופצת לבקר רווקה? אי אפשר לדבר בטלפון שיחות נפש ארוכות ואי אפשר סתם ככה לצאת לשתות קפה ביחד. מעכשיו החיים שלך מרוכזים בבית שלך עם בעלך ובעזרת ה' בקרוב גם עם הילדים.

ואני...

אני נשארת לי באותו החדר שתינו מכירות כל כך טוב. עובדת בעבודה, פוגשת את התלמידים שלי שאני אוהבת מאוד ומשתדלת להיות שמחה ומלאת חיוכים. לפחות במשך היום.

אבל בלילה – בלילה הכול יוצא.

הרי כל ערב אותה תפילה חוזרת על עצמה (ולא, אני לא מתכוונת לקריאת שמע), תפילה על שגם אני רוצה כבר להקים משפחה; גם אני רוצה ללכת לחנות ולמדוד כיסויי ראש; גם אני רוצה להיות חלק מהחברה שלכם, החברה הנשואה.

כשיושבים כולם בשבת בערב, כשחלקכן מחליפות חיתולים לילדים ואחרות מלטפות את הבטן שהתחילה לבלוט, גם אני רוצה שיהיה לי על מה לדבר אתכן. גם אני רוצה להבין במחירים של תנורים

'מזל טוב! רציתי שתדעי ראשונה. היום בשמונה בערב בבית שלי, האירוסין'.

שוב הפלאפון שלי מצלצל, ושוב הודעה דומה.

עוד חברה שלי התארסה. מזל טוב. לה, לא לי.

התלבשתי יפה, הסתרקתי, התאפרתי (סבתא שלי אומרת שתמיד צריך להיראות טוב, כי אי אפשר לדעת איפה אני אמצא אותה). לקחתי את מפתחות האוטו ויצאתי לדרך.

'מזל טוב, אין לך מושג כמה אני שמחה בשבילך!!!' אני באמת אומרת את זה בכל הכנות, אך עמוק בפנים יש אצלי עוד הרגשה בלב: 'כמה אני מקנאה בך, כמה אני מתה להיות במקומך'. ולא פחות 'עצוב לי כי אני יודעת שאיבדתי אותך'.

כן חברה יקרה שלי, אני באמת שמחה בשבילכם, שמצאתם האחד את השני, שאתם מתחילים להקים בית בישראל, לבנות משפחה ולהגשים את כל החלומות שתמיד חלמתם.

אבל אני גם יודעת, ולא משנה כמה פעמים תגידי לי שזה לא יקרה ולא יהיה, ושאת מבטיחה להיות אחרת, אני פשוט יודעת שמעכשיו אני לבד. בלעדייך.

שאיבדתי אותך. לפחות כל עוד אני רווקה.

לא משנה כמה יהיה לי עצוב, כמה אני אבכה וכמה אני אדע שאת היחידה שיכולה לעזור לי בנושא מסוים. אני פשוט יודעת שמעכשיו אני מתמודדת עם הכול לבד.

אני מתארת לעצמי שבתקופה הקרובה את עוד תתקשרי אליי חמש פעמים ביום, תתחילי לקרוא לי בטעות בשם של הארוס שלך, תתייעצי אתי ותשתפי אותי כמעט בכל. אני כמובן אקשיב, אהיה שותפה ואעשה את זה בצורה הכי שמחה והכי אוהבת שבעולם.

שאבין שאת יודעת שאני בחיים, שאת זוכרת אותי
מדי פעם, נניח ביום שישי לקראת שבת.
אנא, נסי לחשוב עליי לא רק במונחי יעד לשידוכין (גם
זה מותר...) אלא במונחי חברות.

אוהבתוך המון,
ובכלל לא רוצה לאבד אותך,
החברה הרווקה שלך, שחוץ מכל זה גם תשמח מאוד
אם תחפשי עבורה בחור. אולי תצא מזה חתונה
קטנה...

וחשמל, במשחות של ילדים ולשמוע על מתחים עם
החותנים.

כי בחברה שלנו, רווקה היא לא רק 'חצי בן אדם'. היא
לא בן אדם כלל. אין יותר חברות או שותפות אלא רק
עם נשואות. ואז אני מפסידה פעמיים – גם (עדיין!)
לא התחנתני וגם נפלטתי מהחברה שלך ושלנו. איני
מבקשת שתצמצמי את הזמן שיש לך עם הבעל ועם
המשפחה. אך בזמנים אחרים – מדוע שוכחים שאני
קיימת?!

זהו חברה יקרה שלי, הטישיו על השולחן כבר נגמר,
והכרית שלי כבר ספוגה מדמעות.

אז מה אני רוצה? אני בסך הכול מבקשת ממך שלא
תשכחי אותי, למרות שאני רווקה ולא נשואה כמוך.
שלפעמים תתקשרי אליי, או אפילו סתם תשלחי
הודעת טקסט כדי שאני אדע שאת בחיים, ובעיקר כדי

הרהורים חינוכיים

- א. על המכתב והשלכותיו אין לי שאלות. נשאר את הדברים למחשבה וליישום של כל אחת...
ב. מבלי לגרוע מחשיבות המכתב, ארצה להפנות את המחשבה (גם) לכיוון אחר. בעוד אילו תחומים אנו לוקים
לעתים בחוסר מודעות או ברגישות לכאבי הזולת שלידינו? לכאבים שלעתים נגרמים (בלי כוונה) על ידינו?

מקובלנו שמנהגי האבלות הנוהגים בימי ספירת העומר הם זכר למגפה שנבעה מכך שאפילו
תלמידי חכמים לא נהגו כבוד זה בזה. מכאן, למה שמצופה מאתנו לתקן דווקא בימים אלו: את
הרגישות לחבר, את הכבוד והאהבה לזולת. הכול בבחינת דרך ארץ הקודמת לתורה, אותה נקבל
בע"ה בחג השבועות הקרב ובא. בשמחות! (י"ג)

מסביב לדפים

- א. מי שמוכנה לשתף את כלל הבנות במחשבות בתחומי חינוך וחיים המתאימות לרוח של "בעין חינוכית",
מוזמנת לשלחן אליי: yvg8@zahav.net.il.
- ב. ניתן לעשות מנוי אישי (ללא עלות) על דפי "בעין חינוכית". נא לפנות לשרון: sharonz@orot.ac.il.
- ג. מומלץ לשמור על דפי "בעין חינוכית" לשימוש עתידי.
- ד. נשמח אם תפיצו את הדברים הלאה, למשפחה ולחברים מחוץ למכללה.